

ΤΙΜΟΘΕΟΥ

Τοῦ ἐν Ὁσίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου

ΕΥΡΙΠΟΥ

καὶ κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΠΙ Τῆς ΜΝΗΜΗΣ Αὐτοῦ τὴν 16 Αὐγούστου

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙΣ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΥΠΟΙΣ Ι. Β. ΒΑΡΤΣΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ, 21

1927

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τοῦ ἐν δόξοις Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου
Ἀρχιεπισκόπου Εὐρύπου ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ
τὴν 16 Αὐγούστου

Ἐν τῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους Γ' καὶ
ψάλλομεν πρῶτον τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου γ' καὶ

Τοῦ Ἁγίου Ἦχος Δ'. Ὁ ἐξ ὕψους κληθεὶς

Ως ποταμὸς τοῦ Θεοῦ πεπληρωμένος, ναμάτων τοῦ πνεύ-
ματος, ὠφθῆς Τιμόθεε, καὶ πλημμυρῶν θεῖα δόγματα, καὶ
καταρδεύων, τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν τὸ πλήρωμα, βυθίζων τὸ
στίφος δέ, αἰρετιζόντων σοφέ, ἐν τῷ πελάγει τῶν λόγων σου,
τῶν θεοπνευστῶν, καὶ ἐν τῷ βάθει τῶν νοημάτων σου, διὸ
βοῶμεν Παμμακάριστε, τῶν αὐλῶν ἀγγέλων συνόμιλε, Ἰε-
ράρχα, δυσώπει, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοφεγγέσι σιλιπνότησι τρισμάκαρ, Τιμόθεε πάνσοφε
τῶν θείων ἔργων σου, καταφωτίζων περίχωρον, Εὐρύπου
πάσης, διασκεδάζεις ἀχλὺν τῶν θλίψεων, καὶ χάος βαθύτα-
τον τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἔθεν Μονῆς σου ἐδραῖωμα, νῦν τῆς
Πεντέλης, τῆς κεκτημένης τὴν θεῖαν κάραν σου, ὑπάρχεις
μάκαρ τῆς ἐκτελούσης σου, τὴν ἑορτὴν σου τὴν θεῖαν καὶ εὐση-
μον, ἣν περ φρούρει εὐχαῖς σου, εὐπροσδέκτοις ἀστασιαστον.

Τὴν τῆς Πεντέλης Μονὴν καταφαιδρύνεις, ἀκτίσι τῆς

κάρας σου Μάκαρ Τιμόθεε, ἐν θαυμασίῳις ἐκάστοτε, καὶ ἰαμάτων, τοῖς προσιοῦσι ταύτῃ ἐκ πίστεως, ὅλος γὰρ οὐράνιος ἐν γῆ ἐτέλεσας, καὶ ἀρετῶν διὰ πράξεων, ἐκτελουμένων, εὖρες πορείαν τὴν ὑψηβάμονα, ἔθεν βραβεύεις τοῖς καλοῦσί σε, τὰς αἰτήσεις αἰεὶ καὶ τὴν ἴασιν, καὶ πρῆσβείεις ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Η πνευματικὴ τοῦ παρακλήτου Μονή, Τιμόθεος ὁ θεόφρων Πατήρ ἡμῶν, πάντας τοὺς πνευματικοὺς δαιτυμόνας, τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ πανδαισίας, συγκαλεῖται ἐν ὑψηλῇ κηρύγματι λέγων, δεῦτε τρυφήσατε κάρας τῆς ἐμῆς τὰς ἰάσεις, ἐξ ἧς χορηγεῖται πᾶσιν ἀφθόνως, οὐρανόθεν ἡ χάρις, καὶ διττὸν τὸ πλοῦσιον ἔλεος, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη, καὶ ἐλεήμονος Θεοῦ, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς αὐτὸν Εὐβοίας ποιμῆν θεοπρόβλητε, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὴν σὴν ποιμνῆν, τὴν εὐφημοῦσαν ἐκ πόθου, τὴν πανίερον μνήμη σου.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Εἵσοδος. Τὸ φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον,
καὶ τὰ ἀναγνώσματα Νοεμβρίου.

Εἰς τὴν ΛΙΤΗΝ Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν ἡ δμῆγυρις, Εὐρίπου πάσης τὸ ἄθροισμα, καὶ μοναστῶν ὁ χορὸς Πεντέλης Μονῆς ὁ θεόλεκτος, Ἱερὰν μνήμην Τιμοθέου τοῦ μάκαρος ἑορτάσωμεν. Οὗτος γὰρ μεθ' ἡμῶν τυγχάνει, διὰ τῆς παντίμου κάρας αὐτοῦ θαυμάτων τὰ παράδοξα ἐκτελεῖ, ἀναλάμπων τηλαυγῶς ἡλίου φαεινότερον, ἐν οὐρανοῖς δὲ περιπολῶν τῇ πνεύματι, σὺν Ἱεράρχαις ἀγάλλεται. Πρὸς αὐτὸν σὺν βοήσωμεν, ὄμβρισον δαφιλῶς ψυχικὴν εὐρωστίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ πά-

σης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὸ ἱερὸν σου μνημόσυνον.

Ἦχος β΄.

Η τῆς πανσέπτου κάρας θήκη, ἀγιώτατε Πάτερ Τιμόθεε, τῶν πιστῶν προσιόντων, τὰς αἰσθήσεις εὐωδιάζουσα, ἀγιάζει ψυχὰς ἑμοῦ καὶ τὰ σώματα, ἢν ἀσπαζόμενοι πόθῳ ζέοντι, θεραπείαν νόσων παντοίων λαμβάνομεν, αἰτούμενοι διὰ σοῦ τρισμάκαρ, εἰρεῖν ἡμᾶς παρὰ Θεοῦ, ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ΄.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσιν ἑαυτὸν κατακοσμήσας, Τιμόθεε τρισόλβιε, Ἱεράρχης ἐχρίσθης ὡς ἄξιος, καὶ ποιμάνας θεαρέστως Εὐρίπου τὸ ποιμνιον τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀπέλιψας. Ὅθεν ἡ Μονή σου κομπάζει, τὴν ἐρίτιμον κατέχουσα κάραν σου, διὸ καὶ χαρμωδῶς ἐπιτελεῖ τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν, πνευματικοῖς ἄσμασι τερπνοῖς εὐφημοῦσά σε, δρεπομένη ταῖς πρῆσβείαις σου, παρὰ Χριστοῦ ἰλασμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τίσιν ἔπεισι τὸν ὕμνον σοι προσοίσωμεν, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος Τιμόθεε αἰοῖδιμε; πῶς προσείπωμέν σε, τὴν σεπτὴν θαυματόβρυτον σου Κάραν ἀπαζόμενοι; ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τῷ μιμητῇ τοῦ Χριστοῦ, τὸ δυνατὸν καὶ φίλον πέφηκεν, ἀνάσχοιο σὺν πάτερ παρ' ἡμῶν ἀκούων. Χαίροις Εὐβοίας φωστήρ, Καλάμου τὸ βλάστημα, εὐσεβείας ὁ πρόμαχος, τῶν θαυμάτων ὁ ἀείρροος ποταμός, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος, πρέβεις σὺν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς σοὶ τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον Προσόμοια τοῦ Ἁγίου ἢ τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε δαδουχίαις ἱεραῖς, πάντες μετὰ ὕδων καὶ κυμβάλων τῆς τοῦ Κυρίου Μητρὸς, κοίμησιν τιμῶσμεν τὴν πολυῦμνητον, ἀπὸ γῆς μεθίσταται, σκηναῖς ταῖς αὐλοῖς, δόξη κατοικίζεται καὶ συναυλίζεται, κάλλος καθορώσα τὸ θεῖον, χάριτας πηγάζουσα πᾶσι, τοῖς πιστῶς γεραίρουσι τὴν μνήμην αὐτῆς.

Στίχος: Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίφος Ἀποστόλων ἱερῶν, θείων νεφελῶν δροσοβόλων, ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, Δέσποινα συνήχθησαν εἰς τὸ κηδεύσαι σου, τὸ σεπτὸν θεοδόχον τε, ἀκύρατον σῶμα. Ὅθεν καὶ στρατεύματα τὰ ὑπερκόσμια, κλίνην ἀοράτως κυκλοῦντα, ὕμνοις ἐμελώδουν σοι χαῖρε, νέα Κιβωτέ τοῦ ἁγιάσματος.

Στίχος: Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαβιδ ἀλήθειαν.

Πάντα ἀκατάληπτα τὰ σά, πάντα ἀνερμήνευτα ὄντως, φρικτὰ μυστήρια, σὺ γὰρ ἐχρημάτισας, Θεοῦ λοχεύτρια, οὐρανοὺς ἐκαλλώπισας, ἐλάμπρυνας κόσμον, πάντα εὐωδίασας σεπτῇ κοιμήσει σου. Ὅθεν μακαρίζουσι γλῶσσαι, πᾶσαι γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡμεῖς τιμῶμέν σου τὴν κοίμησιν.

Δόξα. Ἦχος. δ'.

Εκ τῆς λαμπρότητος τῶν κατορθωμάτων σου, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων σου ἀπέληφας, παρὰ Θεοῦ Ἱεράρχα Τιμόθεε. Τοῖς γὰρ πόνοις τῆς ἐγκρατείας ἀνακαθάρας σεαυτόν, δοχεῖον τοῦ Πνεύματος ἀπετέλεσας, διδὴ ἡ τιμία σου κάρρα πνευματικὴν εὐωδίαν ἐκπέμπουσα, τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι παρέχει. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' ἀγγέλων συναγαλλόμενος, ἰκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν παναοίδιμε νίκην κατὰ παθῶν δωρήσασθαι

ἡμῖν, τοῖς τελοῦσι τὴν σεβασμίαν μνήμην σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου καὶ

Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν σοφὸν Ἱεράρχην καὶ Εὐρίπου τὸν Πρόεδρον, τοῦ Καλάμου τὸν γόνον Μονῆς Πεντέλης τὸν ἔφορον, Τιμόθεον τιμῶσμεν πιστοί, ἐν ὕμνοις καὶ ὕδαῖς χρεωστικῶς, ὡς σεπτὸν σημαιοφόρον, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν ὁμοφώνως. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι, Χριστῷ, δόξα, τῷ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν.

Εἰς τὸν ΟΡΘΡΟΝ.

Καθίσματα. Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν.

Τοῦ Ἁγίου Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ὕψος ἀρετῆς, Ἱεράρχα ἀνήλθες, Εὐρίπου δὲ ποιμῆν, ὡς σοφὸς ἀνεδείχθης. Ὑπάρχων ἀγιώτατος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος. Ὅθεν σήμερον, τὴν σεβασμίαν σου μνήμην, ὦ Τιμόθεε, σεμνοπρεπῶς ἐκτελοῦμεν, σεπτῶς μακαρίζοντες. (δίς).

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ὁ πάντιμος χορός.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν εὐσημον μνήμην σου, ὡς Ἱεράρχην Χριστοῦ, γεραίρομεν σήμερον οἱ τῆς Πεντέλης Μονῆς, αἰτοῦντες προσβίαις σου, λύσιν εὐρεῖν πταισμάτων, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, πάντων τε τῶν ἐν βίῳ, δυσχερῶν πολυτρόπων, καὶ ὡς μυστηπῶλος ἰσχύεις τοῦ σώζειν ἡμᾶς. (Δίς).

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν ΠΟΛΥΕΛΛΑΙΟΝ Κάθισμα

Ἦχος γ' τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ἀεισέβαστον, μνήμην τιμήσωμεν, φθαῖς καὶ ἄσμασι, ἐνθέοις σήμερον τοῦ Τιμοθέου τοῦ σοφοῦ, βοῶντος αὐτῷ ἐκ πέθου Πάτερ ἁγιώτατε, τῆς Εὐρίπου ὁ πρόεδρος, νῦν ὡς παριστάμενος, τῷ τῶν ὄλων δεσπόζοντι, δυσώπει δωρηθῆναι τοῖς πόθῳ, σὲ εὐφημοῦσι τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Οἱ Ἄναβαθμοί. Προκείμενον.

Ἦχος δ'. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην, εἶπεν ὁ Κύριος ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Ὁ Ν' Ψαλμός. Ἰδιόμελον. Ἦχος Β'

Τίς ἐπαξίως τῶν ἀρετῶν σου τὰ τρόπαια διηγήσεται; ἢ ποῖον στόμα, τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη ἀποφθέγγετο; ἀλλὰ μὴ παύση δυσωπῶν, εὐαρεστήσας Χριστῷ, Ἱεράρχα Τιμέθεε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς, τοῦ ἁγίου Μανδηλίου

καὶ ὁ παρὼν τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ Α'. Ἦχος α'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ανοιξας τὸ στόμα σου, τῆς διανοίας Τιμέθεε, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, πλουσίως εἴλκυσας, οὐ καὶ δίδου μοι, τὴν χάριν ταῖς εὐχαῖς σου, ὅπως τὴν ἁγίαν κάραν ὑμνήσω νῦν.

Τὸν ὕμνον προσάγει μάκαρ θεόφρον Τιμέθεε, ἡ ποίμνη σου σήμερον, ἀγαλλομένη φαιδρῶς, ἦν περίσωζε, χάριτι τῆς σῆς κάρας, ἦν Χριστὸς ἐδόξασε θαυμάτων πλήθει.

Γεώδους φρονήματος, καὶ ὕλικῆς προσπάθειάς με, ἐκσπάσας Τιμέθεε, Κυρίῳ σύναψαι, ταῖς πρεσβείαις σου, ὡς θεῖος Ἱεράρχης, ὅπως εὐφημήσω σου Κάραν τὴν πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς ἀνεσπέρου σε, πηγὴν εἰδότες πανάμωμε, τὸ σκότος διάλυσον καθικετεῦω σε, ταῖς ἀκτίσίν σου, ψυχῆς μου καὶ καρδίας, καὶ βλέπειν ἀξίωσον, ἐκεῖνο Δέσποινα.

Καταβασία. Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ.

ᾠδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Η πάντιμος Κάρα σου παμμάκαρ, Τιμέθεε θρύει τοῖς πιστοῖς, τὰ ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, τῆς χάριτος τεκμήριον, ὑπάρχει δι' ἦν γέγονας, σεπτὸν δοχεῖον τοῦ πνεύματος.

Ποικίλων ἡμᾶς πειρατηρίων, κινδύνων καὶ θλίψεων δεινῶν, τῇ κάρᾳ σου προστρέχοντας Τιμέθεε αἰδιμίε, ταῖς σαῖς θερμαῖς δεύσσειν, ὡς συμπαθῆς ἐλευθέρωσον.

Ἐπέγνωσ καλῶς Χριστοῦ τὸ πρᾶον, καὶ γέγονας τούτου μαθητῆς, καὶ ταπεινὸς Τιμέθεε, διὸ καὶ χάριν εἴληφας, νόσους διώκειν πάντοτε, τῶν προσιόντων τῇ κάρᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν τοῦ φωτός σου τὰς ἀκτίνας, ἀξίωσον Δέσποινα ἀγνή, τοὺς πόθῳ σοι προσπίπτοντας, δι' ἐγκρατείας λύσασα, συντόνου τε δεήσεως, σκότος παθῶν τὸ βαθύτατον.

Καταβασία. Ἡ δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Η πάνσεπτος ἡμῖν, τῆς τιμίας σου μνήμης, ἐπέστη ἑορτῇ, ἦν τιμῶμεν ἐκ πέθου, τὴν κάραν γεραίροντες, τὴν ἁγίαν

Τιμόθεε, τὴν πηγάζουσαν, θαυμάτων ἄπειρα πλήθη, τοῖς προστρέχουσι, μετ' εὐλαβείας ἐν ταύτῃ, Θεὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

ᾠδὴ Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Σοὺ τὴν πανευφρόσυτον νῦν ἐορτήν καὶ φαειρὰν πανήγυριν πάνσοφε, ἐπιτελοῦσα, ἡ Μανὴ σου ὡς φρουρὸν, σὲ προσκαλεῖται κράζουσα, σκέπη μου γενοῦ, ὦ Τιμόθεε.

Ἀίγλη θείας χάριτος σοῦ ἡ σεπτὴ, Κἀρα λαμπρυνθεῖσα Τιμόθεε, ἡ στεροδότης θαυματόβροτον ἡμῶν, ὡς θησαυρὸν παρέθετο, θείας εὐωδίας ἀνάπλεων.

Ἦσται τε καὶ πόθῳ σου ἅπαντες νῦν, μάκαρ Ἰσράρχα Τιμόθεε, δεσμεθὰ σου, πράφθασον ρῦσαι, τὴν ποιμνὴν τῶν δεινῶν, σὲ γὰρ προστάτην κέκτηται, πρὸς τὸν πανοικτίρμονα Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν θεομήταρα ἀληθῆ, ὄντως Θεοτόκον ἐκήρυξεν, ὁ Ἰσράρχης, τῆς Εὐρέπου ποιμὴν, Τιμόθεε πανύμνητε, καὶ ἐν ὠρανοῖς νῦν ἀγάλλεται.

ᾠδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ αὐμπαντα.

Ἡ κἀρα σου πάνσοφε, πηγὴ θαυμάτων δεικνυται, πᾶσι τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει, καὶ προσκαλοῦσι σοῦ τὴν ἀντιληψιν, Τιμόθεε μάκαρ Ἰσρέ, νόσους ἐκδιώκεις, καὶ ἐλαύνεις τοὺς δαίμονας.

Κοσμήσας ὡς ἔπρεπε, τὸ λογικόν σου ποιμνιον, λόγῳ τε καὶ πράξει θεοφρόνῳ, κέσμος ἐξείχθης Εὐρέπου ὄντως λαμπρῆς, ἀσχυρῆς τῶν αἰρέσεων δεινοῦ, βίου τε φαυλότητος, ἀποστήσας, ἐν πνεύματι.

Τιμόθεε πάνσοφε, ἡμῶν τῶν δεομένων σου, δέξαι τὰς αἰτήσεις ἐν ἡμέρα τῶν πειρασμῶν τε καὶ περιστάσεων, θλίψεων παντοίων τε δεινῶν, καὶ θερμῶς προσάγαγε, τῷ τῶν ἔλων δεσπότην.

Θεοτοκίον.

Θεὸς θένει τὴν δόξαν σου, γλώσσα βροτῶν πανύμνητε, οὐ νοῦς προσειπεῖν ὄντως ἰσχύει, φῶς γὰρ οἰκοῦντα, θεὸν ἀπρόσιτον, ἔσχατος ἐν γαστρὶ ὑπερφωῶς, φῶς ἀπεργαζόμενον, τῇ ἐνώσει τὸν ἄνθρωπον.

ᾠδὴ Ϛ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ἡσθὲ τῇ κἀρᾳ προσέλθωμεν, καὶ χεῖλεσιν ἀγνοῖς ἀσπασύμεθα, τῇ μνήμῃ σήμερον τοῦ Τιμοθέου αἰτούμενοι, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὴν ἰασιν.

Ὡς ἔχων μάκαρ Τιμόθεε, μεγίστην παρηλαίαν πρὸς Κύριον, αὐτὸν ἐκέλευε τοῦ λυτρωθῆναι κολάσεως, τοῦ πόθῳ ἐκτελοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Ἡποικιλμένος τῇ χάριτι, ποικίλων συμφορῶν ἐλευθέρωσον, μάκαρ Τιμόθεε, τὴν ποιμνὴν ταύτην ἡμῶν κέκτηται τὴν σὴν ἀγίαν κἀραν ὄλβον ἀσύλητον.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἀγνή χωρήσασα, γεννήσει παραδόξῳ τοῦ κτίσαντος, τὴν φύσιν εἰλκυσας, πρὸς φῶς ἐκ σκοτεινῶν ἀνέσπερον, αὐτῆς ἀκτίνος πάντας ἡμᾶς ἀξίωσον.

Καταβασία. Ἄλιον ποντογενές.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Σκέπε φρούρει φύλαττε, ἀπὸ παντοίων κινδόνων, τὴν Με-

12

νῆν σου Ἄγιε, σαῖς εὐπροσδέκταις πρεσβείαις, ἄσυλαν γὰρ
θησαυρὸν νῦν πλουτισαμένη, Κάραν σου τὴν θαυματέβριστον
ἐγκαυχᾶται, διὰ τοῦτο καὶ βοᾷ σοι, χαίρεις προστάτα ἡμῶν
Τιμόθεε.

2 Ὁ Οἶκος.

Ἐπαρόν σου τὰς χεῖρας, καὶ φωνὴν Ἱεράρχα, συνήθως Τι-
μόθεε πάτερ, πρὸς τὸν κτίστην σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, καὶ πρέ-
σθευε διηλεκτικῶς, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς τῆς σῆς, ὡς ποιμὴν ἄν-
ἀληθῆς καὶ καλὸς καὶ θεὸς μαθητῆς τοῦ ἀρχιεπιπέμμενος Χρι-
στοῦ, καὶ ἐκ παντοίων δεινῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, σὺ γὰρ δεή-
σεις αὐτῷ προσφέρων πάντοτε, ὑπὲρ πάντων καθικετεύεις
τῶν τιμῶντων τὴν σεβασμίαν κάραν σου. Ὅθεν σοὶ ἐκβα-
ῶμεν χαίροις προστάτα ἡμῶν Τιμόθεε.

Τῆ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς
ἡμῶν Τιμοθέου Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Εὐρίπου, τοῦ θαυματούρ-
γου, οὗ ἡ ἱερά καὶ πάντιμος κάρα τελευταρισμένη σώζεται
ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Πεντέλης, θαύματα βρούσα ἀενάως,
τοῖς μετὰ πόθου καὶ πίστεως αὐτῷ προσκαλουμένοις καὶ
κατασπαζομένοις.

Στίχοι. Ὕμνος νεάζων, Τιμοθέω τῷ νέω,
Τῷ ἀρχιδύτῃ, Εὐρίπου ἀμοστέως.
Βῆ δ' εἰς Ὀλύμπιον δῶμα, Τιμόθεος
δεκάτη ἔκτῃ.
Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις.
Ὅρα τὸ ὑπόμνημα αὐτοῦ.

Ὁδὴ Ζ' Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐνα πέφυκε, καὶ πόρρω γέμῃ φύσεως, μάκαρ τὰ θαύματα,

24
47
168
96
1968

28
28
56
784

1519
679
177

42
23
196
84
986

ἄπερ Χριστὸς ὁ Θεός, ἐν τῇ θείᾳ Κάρᾳ σου τελεῖ ἐκάστοτε,
τοῖς προστρέχουσι, σορῶ αὐτῆς Τιμόθεε, καὶ πιστῶς προ-
πτυσσομένοις.

Σωτηρίας αἰωνίου τὴν ἀπόλαυσιν, δεικνύων πάνσοφε,
φωτολαμπέσιν αὐγαῖς, ἐνθέων σου πράξεων, καὶ ἰσαγγέλου
ζωῆς, χαίρων ἐφαλλες, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Κύριος καὶ
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν σωτήριον βοήθειαν Τιμόθεε, τὴν σὴν αἰτούμεθα,
καταπεμφθῆναι ἡμῖν ἐν ὥρᾳ τῶν θλίψεων, ἥνικα ταύτης πι-
στῶς, σοῦ δεόμεθα, Κάραν σὴν ἀσπαζόμενοι, τὴν βραβεύου-
σαν ἰάσεις.

Θεοτοκίον.

Εὐσεβῶς, τοὺς ἀνυμνοῦντας Θεοτόκον σε, Κυρία Δέσποινα,
τῆς ἀμαρτίας δεινοῦ, ταχέως ἀπάλλαξον, σκότους δεόμεθα.
τῆς μερίδος δέ, καὶ τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐν σοὶ πεφω-
τωμένων.

Ὁδὴ Η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Σκευὸς ἐκλογῆς σεπτὸν ἐδείχθης, τὴν ἄνω φαιδρῶς
λαμπρότητα δεξάμενος, καὶ πρὸς τὰ σκηνώματα, μάκαρ
ἀνελήλυθας, περιχαρῶς Τιμόθεε καταστραπτόμενος, τῇ
χάριτι τῆς θείας Τριάδος ὕμνοις, ἦν δοξάζεις εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Κηρύττομεν πάντες χαρμωσύνως, τῆς κάρας σου Μάκαρ
τὰ θαυμάσια, πάντας θεραπεύει γὰρ, δαίμονας ἐλαύνει τε, τοὺς
μετὰ πόθου ἄγιε, ἀσπαζομένους αὐτὴν καὶ αἰτοῦντας, ταύτης
τὴν ἀντίληψιν, Ἱεράρχα Τιμόθεε πάνσοφε.

Τοὺς πόθῳ τὴν μνήμην σου τελούντας, πίστει εὐκρινῶς
τὴν θείαν κάραν σου, κατασπαζομένους νῦν, φύλαττε Τιμό-

εἰρήνη
Νορῶν σοφοῦ

θεε, ἐκ πάσης κακώσεως, καὶ ἐκ παντοίων δεινῶν καὶ νόσων χαλεπῶν καὶ κινδύνων, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, εὐχαίς σου εὐπροσδέκτοις.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγοις καὶ πράγμασι κηρύξας, ἀγνήν σε μόνην κυρίως Θεομήτορα, Θεὸν μετὰ σώματος, ἀρρήτως γεννήσασαν, τὴν τῶν βροτῶν θεώσαντα, φύσιν ἐν μήτρᾳ σου Τιμόθεος ὑμνεῖ σε Παρθένε, οὗ τὴν θεῖαν κάραν, σεπτῶς καταφιλοῦμεν.

Καταβασία. Φλόγα δροσίζουσαν ὁσίους.

Ὁδὴ Θ'. Ἄσπας γηγενής.

Πάντας τοὺς τὴν σὴν, τελοῦντας Τιμόθεε, μνήμην τὴν εὐσημον, λύτρωσαι πρεσβείαις σου, κινδύνων νόσων πάσης κακώσεως, ὡς ρύστης τῶν ἐν θλίψει λιτανευόντων σε, καὶ τὴν κάραν, πόθῳ προσκυνούντων σου, ἵνα πάντες τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Ἄρον πρὸς τὸν Θεόν, παμμάκαρ Τιμόθεε, χειράς ἱκέτιδας, ὑπὲρ τῶν τελούντων σου, τὴν θεῖαν μνήμην καὶ εὐφημούντων σου τοὺς πόρους καὶ καμάτων καὶ μετὰ πίστεως, προσκυνούντων, τὴν ἀγίαν κάραν σου, ἣν ἐδόξασε Κύριος θαύμασιν.

Δέχου παρ' ἡμῶν, τὸ μικρὸν ἐφύμνιον Πάτερ Τιμόθεε, καὶ εἰρήνην αἶτησαι, καὶ σωτηρίαν ταῖς σαῖς δεήσεις, πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ σύμπαντος ἡμῖν τοῖς πόθῳ σου τελούσι τὴν σεβάσιμον μνήμην, καὶ σεπτὴν σου Κάραν, πιστῶς προσπυσομένοισι.

Θεοτοκίον.

Τὸ πᾶν, παρθένε τὸν φέροντα, Θεὸν ἐκύησας, ἄνθρωπον γενόμενον, δι' εὐσπλαχνίαν θεοχαρίτωτε, ὃν ἐκτενωῖς ἱκέτευσ

φωταγωγῆσαι ἡμῶν τὰς καρδίας, τῶν μακαριζόντων σε, καὶ τιμώντων τὴν θεῖαν εἰκόνα Αὐτοῦ.

Καταβασία. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Εν ἀρεταῖς διέπρεψας, καὶ καμάτοις παμμάκαρ, σηματοφόρος γέγονας, καὶ λαμπρὸς Ἱεράρχης, Τιμόθεε τῆς Εὐρίπου, νῦν δὲ πρεσβεύεις θεόφρον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὁσίων δούλων, τῶν ἐκ πόθου τὴν σεπτὴν, θεῖαν σου μνήμην τελούντων.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Εἰς τοὺς ΑΙΝΟΥΣ τὸ Πᾶσα πνοή.

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τοῦ ἁγίου προσόμοια β' καὶ β' τοῦ ἁγίου Μανδηλίου.

Τοῦ ἁγίου Μανδηλίου Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Εδωκας τοῖς δούλοις σου, τῆς σῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα, φυλακτήριον ἄσυλον, κράτος τε καὶ στήριγμα, καὶ κινδύνων λύσιν, τὰς ἐπαναστάσεις τῶν δυσμενῶν καὶ προσβολὰς, ἀποδιώκειν καὶ εὐθυμίας χαρὰν, παρέχειν τίς δοξάζουσιν, αὐτοῦ τὴν χάριν τὴν ἐνθεον Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εδέσσης τοπάρχῃ πρὶν, ἦν περ ἀπέστειλας Κύριε, σοῦ μορφὴν ἀχειρότευκτον, θεῖον ἀπεικόνισμα, σεπτὸν ἐκμαγεῖον, σήμερον ὄρωντες, παρατιθέμενον ἡμῖν, κατασπαζόμεθα ἀγαλλόμενοι, καὶ ῥῶσιν κομιζόμεθα, ψυχῆς ὁμοῦ τε καὶ σώματος, δι' αὐτοῦ ἀναγόμενοι, πρὸς ὃν πόθον καὶ ἔρωτα.

Τοῦ Ἁγίου ὁμοια.

Επίγειος ἄγγελος, καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχηρημάτισας

πάνσοφε, ποιμὴν θεοπρόβλητος, ποιμένης τῆς Εὐρίπου, πέλαγος θαυμάτων, ἔθεν προχέει τοῖς πιστοῖς, ἡ θεία κἀρα σου ἱερώτατε, Τιμόθεε πανθαύμαστε, νόσους παντοίας ἐλαύνουσα, καὶ ἰάσεις βραβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, καὶ ἀγάπην ἀνόθευτον κησάμενος πάνσοφε, Τιμόθεε πάτερ, ὡς ἱεράρχης ἀληθῆς, θαυμάτων χάριν πλουσίως εἴληφας, ἦν νέμεις τοῖς τιμῶσί σου τὴν ἱεράν κἀραν ἄγιοι, καὶ τελοῦσι τὴν μνήμην σου, τὴν σεπτὴν καὶ χαρμόσυνον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Οὐρανίου πολιτείας, φωστήρ διαυγέστατος, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ τῷ κάλει τοῦ πνεύματος, φαιδρῶς καθωραϊσμένος, καὶ τῇ ἀγγλῇ τὸν νοῦν καταστραπτόμενος, διὸ προστάτην σε πλουτοῦντες Ἱεράρχα Τιμόθεε, καὶ τὴν σεβάσιμον κἀραν σου θησαυρὸν πολυτίμητον κερτήμεθα, ἰάματα τοῖς νοσοῦσι παρέχουσαν, ἦν πιστῶς ἀσπαζόμενοι, δεόμεθα σου ἔκτενῶς, πρέσβευε ἀγιώτατε Πάτερ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πόθῳ τελούντων τὴν ἱεράν καὶ σεβάσιμον μνήμην σου, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν οἱ Μακαρισμοί.

τοῦ ἁγ. Μανδηλίου ᾠδὴ γ΄ καὶ τοῦ ἁγίου ᾠδὴ Γ΄.

Ἀπόστολον τοῦ ἁγίου Μανδηλίου
καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου, ὃ ζήτηι τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.